

פרשת ויצא

על הקשר בין הפרשה להפטרה בהושע (י"ב י"ג-י"ד י') הכוללת דברי תוכחה חריפים לאפרים קריאות לתשובה והזכרת מעשי העבר.

כאן, אין קושי למצוא קשר לפרשה, שכן הנביא מביא את סיפור יעקב כחלק מהתוכחה:
 "וַיִּבְרַח יַעֲקֹב שָׂדֶה אֲרָם וַיַּעֲבֹד יִשְׂרָאֵל בְּאִשָּׁה וּבְאִשָּׁה שָׁמֶר." (י"ב י"ג)

ניתן לפרש את המסר בהפטרה ב 2 אופנים שונים והפוכים:
 א. רד"ק: תוכחת הנביא על כך ש "הם אינם זוכרים הטובה שעשיתי עם אביהם שברח מפני עשו אחיו..".

ב. מלבי"ם: תשובת העם בדרך לעג לתוכחה הקודמת על הכחש והמרמה: "סָבַבְנִי בְּכַחַשׁ אֲפָרִים וּבְמַרְמָה.." (י"ב א') - "הלא מפני רמאות ומרמה ברח יעקב מפני עשו.. ואם כן היתה הרמאות נהוגה עוד מימי אבותינו..".

(רעיון מתוך הספר "חזון המקרא", הרב יששכר יעקובסון)

פרשת שבוע: ברק ברנע לימוד נשים (נחמה ליבוביץ'): 11:20-12:00 (במועדון)

שבת פרשת ויצא		ימי החול	
הדלקת נרות	16:18	זמן תפילין /טלית	05:37←05:33
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שיעור הלכה אקטואלית		שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
		שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
שחרית א'	06:45	סוף זמן ק"ש	09:03←09:00
שחרית ב'	08:30	מנחה א' (בחד"א)	13:15
מנחה 12:30, 13:30	16:18	מנחה וערבית	16:25
מנחה (בני-עקיבא)	14:30	שקיעה	16:38←16:38
צאת השבת	17:14	ערבית	20:10

אחות תורנית: נטע בן עמי

שבת
שלום

"וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה" (כ"ח י')

יעקב עוזב את בית הוריו, על פי בקשתם, ויוצא באופן עצמאי לחפש לו אשה מבנות חרן. מטרתו לחזור ולהקים את ביתו בארץ מוצאו.

"וַיַּחֲלֶם וְהָיָה סֹלֶם מִצֵּב אֶרְצָה וְרֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה וְהָיָה מִלְּאֲכֵי אֱ-לֹהִים עֲלֵים וַיִּרְדִּים בּוֹ" (י"ב).

בשכבו לישון במהלך הדרך, הוא חולם בשנתו חלום סמלי וציורי מאד. אם ננסה לפרש את החלום נוכל לזהות בקלות סמלים בעלי מסר ברור שנשלחים מתת-המודע: המעבר מהארצי לשמימי – סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה. חילופי משמרות בחייו של אדם היוצא לדרך חדשה- מלאכים עולים ויורדים בו. מדובר בעצם בחלום אנושי טיפוסי אותו היו יכולים זיגמונד פרויד וקרל יונג לפענח על פי תורתם, אלפי שנים מאוחר יותר.

ולפתע דרמה במהלך החלום. החלום האנושי הופך להתגלות א-לוקית חיה: "וְהָיָה ה' נֹצֵב עָלָיו וַיֹּאמֶר אֲנִי ה' א-לֵהֶם אֲבִיךָ וְאֵלֵהֶם יִצְחָק הָאֶרֶץ אֲשֶׁר אֲתָה שֹׁכֵב עָלֶיהָ לְךָ אֶתְנָנָה וְלִזְרַעְךָ.. וְהָיָה אֲנֹכִי עִמָּךְ וְשִׁמְרְתִּיךָ בְּכָל אֲשֶׁר תֵּלֵךְ וְהִשְׁבַּתִּיךָ אֶל הָאֲדָמָה הַזֹּאת..". בתוספת הבטחה שאינה ניתנת לערעור: "כִּי לֹא אֶעֱזָבְךָ עַד אֲשֶׁר אִם עָשִׂיתִי אֶת אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי לְךָ". יעקב מפנים את גודל המקום והמעמד: "וַיִּירָא וַיֹּאמֶר מֶה נֹרָא הַמָּקוֹם הַזֶּה אֵין זֶה כִּי אִם בֵּית אֱ-לֹהִים וְזֶה שַׁעַר הַשָּׁמַיִם".

אולם באורח פלא, יעקב מעמיד לפתע את היתכנות ההבטחה שקיבל זה הרגע מבורא עולם בספק. הוא נודר נדר שמתחיל במילה – 'אם': "וַיִּדָּר יַעֲקֹב נָדָר לֵאמֹר אִם יִהְיֶה אֱ-לֹהִים עִמָּדִי וְשִׁמְרָנִי בְּדֶרֶךְ הַזֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי הוֹלֵךְ וְנָתַן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבְגָד לְלַבֵּשׁ וְשִׁבַּתִּי בְּשָׁלוֹם אֶל בֵּית אָבִי וְהָיָה ה' לִי לֵא-לֹהִים..".

נשאלת השאלה: מדוע יעקב אינו מקבל את ההבטחה כמובנת מאליה? מדוע הוא נודר נדר, מעמיד מספר תנאים לקיומו וביניהם אף את אמונתו בקב"ה?!

ובכן מדובר לכאורה בקושי רעיוני מהותי, אולם הפתרון שניתן להציע לו הוא טכני-לשוני:

א. המילה 'אם' מתפרשת אמנם בד"כ כספק או כתנאי, אך לעיתים היא מתארת **עובדה קיימת** (אור החיים).

לדוגמא: "אם כִּסֹּף תִּלְוֶה אֶת עַמִּי" (שמות כ"ב כ"ד).

ב. ניתן לפרש את המילה 'אם' גם כלשון של **בקשה**: "וַיֹּאמֶר לְמִלְכָּךְ אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב אֲגִירוֹת יִתְּנוּ לִי עַל פְּחוֹת עֶבֶר הַנָּהָר.. " (נחמיה ב' ז'). וכן במשמעות קרובה: **אם מְצֵאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב תִּתֶּנּוּ לִי נֶפֶשׁ בְּשָׂאֲלָתִי.. " (אסתר ז' ג').**

ג. "אם" היא גם צורה אחרת של המילה "לוי" (שהיתה נהוגה בשפות עתיקות כמו אכדית) המבטאת

איחול ותקווה - הלוואי: "וַיֹּאמֶר אֲבִרְהָם אֶל הָאֱ-לֹהִים לֹא יִשְׁמָעֵאל יִחְיֶה לְפָנֶיךָ" (י"ז י"ח).

כך יש לקרוא את הפסוקים (כ"ח כ"ב): וַיִּדָּר יַעֲקֹב נָדָר לֵאמֹר אִם יִהְיֶה אֱ-לֹהִים עִמָּדִי וְשִׁמְרָנִי בְּדֶרֶךְ הַזֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי הוֹלֵךְ וְנָתַן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבְגָד לְלַבֵּשׁ וְשִׁבַּתִּי בְּשָׁלוֹם אֶל בֵּית אָבִי וְהָיָה ה' לִי לֵא-לֹהִים – **עד כאן: התקווה/העובדה/הבקשה. ומכאן מתחיל הנדר עצמו**: וְהָאֵבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר שָׁמַתִּי מִצֵּבָה יִהְיֶה בֵּית אֱ-לֹהִים וְכָל אֲשֶׁר יִתֵּן לִי עֹשֶׂר אֶעֱשֶׂרְנוּ לָךְ".

אין כאן ספק או תנאי, אלא אמונה ותקווה לכך שיזכה לחזור ולהקים את בית ה' מהאבן שהפכה למצבה בתחילת הדרך.

חלום יצקה – סקירה "מדעית"

(מעוללות החוג ל"כתיבה יצירתית" עם אליעז כהן בשנת תשע"ד)

בני, יוסף יקירי, חלום חלמתי ופותר אין אותו – ואני שמעתי עליך לאמור: תשמע חלום לפתור אותו.

ויען יוסף לאמור: תעזוב אותי, אבא. אני עוד לא נולדתי כשחלמת את חלומך.. למה לא תלך לאצטגנינים שלך – שהם יפתרו לך את החלום?

ומה אתה חושב? שלא הלכתי אליהם? – אבל הם אכזבו אותי. פלדש אמר לי: הסולם הוא מגדל בבל, שגם הוא היה אמור להגיע לשמים. וידלף בלבב לי את המוח בטענה שהמלאכים היורדים הם בני האלוהים היורדים מן השמים לקחת את בנות האדם להם לנשים. הם עוד שקועים בפרשת בראשית – ואני מעוניין בפתרון שמדבר על העתיד, כמו בפרשת מקץ, למשל.

נו כן, אבא, הם נתפסו לקונספציות פרוידיאניות מיושנות, מהמאה הקודמת, הרואות בחלום רקע תת מודע (כמו שהם קוראים לזה), בניגוד לתפיסה הפוסט מודרנית – הרואה בחלומות מסר עתידי.

ובכן, יוספי היקר, התואיל לפתור לי את חלומי?

שמע, ישראל! – לא-לוהים פתרונים, אני רק מתרגם את תשובותיו לעברית בת זמננו: חלומך, אבי, חלום אחד הוא! את אשר הא-לוהים יעשה לבניך, מוסר הוא לך בחלום זה. ובכן, ספר נא לי, בני חביבי, מה יקרה את בניי באחרית הימים. – אני אתחיל מהחלק השני, של אלה שמטפסים בסולם. – אתה מתכוון למלאכים? – לא, אבא יקר שלי, הם לא מלאכים – בניך הם, בני ישראל. – אבל אני ראיתי מלאכים!

– לא אבא, הדמויות בחלומותינו הם סימבוליים, אם אתה מבין למה אני מתכוון.. תגיד לי, מלאכים – איפה הם שוכנים? בשמיים, נכון? אז מדוע בחלומך הם קודם **עולים** ואחר כך יורדים? מלאכים אמיתיים אמורים קודם לרדת – ואחר כך לעלות. לא כן? – באמת נכון, איך לא חשבתי על זה?

– אלה בניך, שלפעמים עולים ולפעמים יורדים.. כמו שנאמר עליהם במקורותינו: כשהם עולים, הם עולים עד שמי רום, וכשהם יורדים הם יורדים חלילה, עד שאול תחת (וסליחה על הביטוי..). נתבעים לעגל ונותנים – נתבעים למשכן ונותנים. אלה עולים על.. הר הבית – ואלה יורדים (מן הארץ). אלה עולים במעלות הקודש – ואלה "יורדים" על הממשלה..

וכאן אני מגיע לסולם וסמליותו: הוא, כאמור, מוצב ארצה – מה זה אומר? זה "מתכתב" (כמו שאומרים היום) עם המימרה "דרך ארץ קדמה לתורה", פירוש – אם אין קמח אין תורה! אלה בסולם שנשארים למעלה, בעולמה של תורה – שוכחים שהסולם מוצב ארצה (טוב, הם אף פעם לא ראו מוצב..). ולעומתם – אלה שנשארים למטה, שוכחים שהתורה היא סם החיים!

– שמע נא, בני היקר, אני מוקסם מפתרוןך, אבל – "העיקר חסר מן הספר", כלומר: עליך מוטלת החובה גם להציע דרך פתרון לבעיות, כמו שעשית בפרשת מקץ.

- **שמע ישראל!** הדרך היא בחינוך! חינוך חינוך, שיעצים את חינוך של ילדינו, שיפתח את ליבם למורכבות של חיינו, שילמדו מידות של הכלת האחר ושל גמילות חסדים ושל זכויות האזרח ושל קבלת הגר ושל תלמוד תורה שמביא לידי מעשה, ולימודי ליבה (כאמור: "רחמנא ליבא בעי") ועוד ועוד. הינה נתתי לך מערך שיעור לפעולה ב"שבת הארגון" של בני עקיבא – אבל, תבוא בלבוש צנוע!

חנן אלף

סניף בני עקיבא סעד לאה להציג – שבת אראון תש"ף

ערב שבת

16:18 – כניסת שבת.

16:30 – קבלת שבת ותפילת קרליבך בבית כנסת חטיבה – כולם מוזמנים!

בוקר שבת

10:30 – קידוש בסניף לחניכים.

11:00 – תצוגת קירות – מוזמנים!

14:15 – מפקד חגיגי.

14:30 – תפילת מנחה בבית כנסת החטיבה, פעולה סניפית עם השליחים.

17:17 – צאת שבת.

מוצאי שבת

18:45 – תהלוכה.

מסלול התהלכה: יוצאים מהסניף לכיוון המשפחות, פונים שמאלה מעל בית כנסת החטיבה, ימינה מעל הבתים הכוללים לכיוון חדר קרמיקה, ימינה על הכביש העוקף, ימינה ליד הבית של בוקי, שמאלה מעל בית הכנסת, ימינה לפני הגנים לרחבת הכלבו.

19:30 – מפקד אש ודגלנות ברחבת הכלבו, הופעות החניכים בחדר האוכל.

נשמח לראותכם!

חניכי סניף סעד, הצוותים ושלילת הקואונרית

הנס המתנאסס צד יא'נו

חיינו בעוטף עזה מאופיינים במעברים שבין שגרה לחרום. ביום ראשון השבוע הזמנו נשים מרחבי הארץ להצטרף ללימוד משותף עם נשים מהקהילה שלנו, במטרה להתחקות יחד אחר מקורות של כוח בתקופה לא יציבה זו, לימוד שהיה מרגש ומשמעותי עבור כולנו, מביאה כאן טעימה מן הלימוד.

ספר בראשית רווי בסיפורי נסיונות אישיים של אבות האומה שהפכו ברבות השנים לסיפור של האומה כולה. השפת אמת (כינוי לפירושו לתורה של האדמו"ר מגור מסוף המאה ה-19) מסביר כי כל הניסיונות של אברהם הם כהכנה לבאות ולמען חישול אברהם לעתיד, וכמו הניסיונות כך גם הניסים. סיפורו של אברהם פותח בפנינו צוהר לעתיד ההשגחה והניסים שילוו את האומה. השפת אמת מביא בעניין זה את הפסוק מתהילים: "נתת ליראיך נס להתנוסס", וכותב: "כי יש נס לשעה ויש נס שעושה תולדות ומתפשט ממנו נסים תמיד". משפט זה מופלא בעיני. מה שארע אז משפיע עד היום. הנס הוא לא זמני אלא ארוע מתמשך, וכך גם הניסיונות התמידיים בחיי האומה.

פרשתנו נפתחת ביציאתו של יעקב, נכדו של אברהם, שגם הוא כבר למוד נסיונות ואתגרים:

וַיֵּצֵא יַעֲקֹב, מִבְּאֵר שָׁבַע; וַיֵּלֶךְ, חֶרְנָה... וַיַּחֲלֹם, וַהֲנֵה סֹלֶם מֵצֵב אֶרְצָה, וְרֹאשׁוֹ, מִגִּיעַ הַשָּׁמַיִם; וַהֲנֵה מַלְאָכֵי אֱלֹקִים, עֹלִים וְיֹרְדִים בּוֹ. וַהֲנֵה ה' נֹצֵב עָלָיו, וַיֹּאמֶר, אֲנִי ה' אֱלֹקֵי אֲבֹרָהּ אֲבִידָךְ, וְאַלְכִי יִצְחָק; הָאֶרֶץ, אֲשֶׁר אֲתָה שֹׁכֵב עָלֶיהָ--לָךְ אֶתְנַנָּה, וְלִזְרַעְךָ... וַהֲנֵה אֲנֹכִי עִמָּךְ, וְשִׁמְרְתִּיךָ בְּכָל אֲשֶׁר-תֵּלֵךְ, וְהִשְׁבֵּתִיךָ, אֶל-הָאֲדָמָה הַזֹּאת: כִּי, לֹא אֶעְזָבְךָ, עַד אֲשֶׁר אֶם-עֲשִׂיתִי, אֶת אֲשֶׁר-דִּבַּרְתִּי לָךְ. וַיִּיקָץ יַעֲקֹב, מִשְׁנָתוֹ, וַיֹּאמֶר, אֵכֶן יֵשׁ ה' בְּמָקוֹם הַזֶּה; וְאֲנֹכִי, לֹא יָדַעְתִּי. וַיִּירָא, וַיֹּאמֶר, מִה-נִּזְרָא, הַמָּקוֹם הַזֶּה: אֵין זֶה, כִּי אֶם-בֵּית אֱלֹקִים, וְזֶה, שַׁעַר הַשָּׁמַיִם (בראשית כח, י-יז).

יעקב מקבל הבטחה א-לוהית לעתיד גדול לו ולזרעו, הבטחה הכוללת המשכיות, שמירה וארץ. יעקב, המופתע אל מול ההתגלות, מקיץ ואינו מתייחס להבטחה הגדולה אלה אומר "ואנכי לא ידעתי", הוא מופתע מהפספוס שכמעט קרה. א-להים היה שם לפני כן, אך יעקב לא הבחין בו עד ההתגלות.

במעגל הלימוד המשותף שאלנו את עצמינו על היכולת לראות את התגלות האל במציאויות שוחקות ומורכבות. האם היינו פעם במקום שבו לא הבחנו בגילוי ה'? האם אנו מסוגלים לחוות התעוררות/התגלות? האם אנחנו מפספסים לעיתים את הגילוי? יעקב היה עסוק בהתמודדויות מול אחיו, בניסיונות הרבים, וכמעט ופספס את "הנס המתנוסס". המעבר בין נסיון לנס לעיתים חמקמק, והוא תלוי ביכולת לעצור, לחלום לרגע ולהכיל את הגילוי האלוהי. אנו בתקופה של נסיונות המערערים את החוסן האישי והקהילתי ואף את האמונה. בתוך אתגרי התקופה קל לשכוח גם את ההבטחה שבשמה אנו כאן: "הָאֶרֶץ, אֲשֶׁר אֲתָה שֹׁכֵב עָלֶיהָ--לָךְ אֶתְנַנָּה, וְלִזְרַעְךָ... וַהֲנֵה אֲנֹכִי עִמָּךְ, וְשִׁמְרְתִּיךָ בְּכָל אֲשֶׁר-תֵּלֵךְ". ככל שהערב עבר, הלבבות התקרבו ונוצרה תחושה של גילוי "אֵכֶן יֵשׁ ה' בְּמָקוֹם הַזֶּה וְאֲנֹכִי לֹא יָדַעְתִּי".

איני יודעת אם הקרקע עליה אני יושבת היא בית אלוקים, אך יודעת אני כי המעבר מנסיון לנס תלוי ביכולת לעצור ולהתקרב אחד לשני. לשבת לשעה ולגלות את הנס של קהילה, של ערבות הדדית. אסיים בשיר הנפלא "ניסים" שכתב יהודה עמיחי, ובאיחול שניטיב להכיר בהשפעת ניסי העבר ולגלות את הנס שבכל יום.

מִרְחוֹק כָּל דָּבָר נִרְאָה נֵס / אֲבָל מִקְרֹב גַּם נֵס לֹא נִרְאָה כֵּן / אֲפֹלוּ מִי שֶׁעֶבֶר בֵּינִי-סוּף בִּבְקִיעֵת הַיָּם / רָאָה רַק אֶת הַגֶּב הַמִּזְעִי שֶׁל הַהוֹלֵךְ לִפְנֵינוּ / וְאֶת נוֹעַ יִרְכִיו הַגְּדוֹלוֹת / וְלִכְלֵל הַיּוֹתֵר, בְּמִבְטָ חֲטוּף לִצֵּד / דְּגִים בְּשִׁלָּל צִבְעִים בְּתוֹךְ חוֹמַת הַיָּם / כְּמוֹ בְּמִצְפֶּה יְמֵי מֵאֲחֹרֵי קִירוֹת זְכוּכִית.

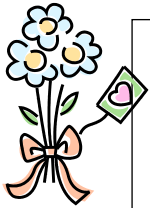
אסתר אק'בא

לצדי ואחיה רוצי מלף טוב להולדת הבת

מצוין-מריט

לדליה ואבנר רוצי, לחנה קיני ולכל המשפחה

איחולים לשמחות ולנחת!

למצוין-הודיה פרייד מלף טוב לבת המצווה!

לכרמית וליאור פרייד, לרחל ובניה ברלי, לאיזיק ברלי ולכל המשפחה

איחולים לשמחות ולנחת - קהילת סעד

לדבורה וחיים הרצל ולכל המשפחה מלף טוב להולדת הבן

נכד לשולה וראובן בן לעליזה ודור הרצל

איחולים לשמחות ולנחת!

לצפרי וצפר שלומי, להדסה וחנן גולן ולכל המשפחה

ברכות לרגל הולדת הנכדה-נינה, בת לשלומית ויאיר שלומי

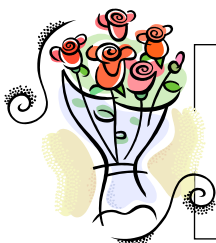
איחולים לשמחות ולנחת!

למרגלית שריד ולכל המשפחה מלף טוב לרגל נישואי הנכדה

שחר - בתם של אורלי וארז שריד עם"ל צידו

איחולים לשמחות ולנחת!

לדביר אבן-חן נויבואר מלף טוב לבת המצווה

לחמוטל ונעם ולכל המשפחה

איחולים לשמחות ולנחת!

הכר את החברה, אלוות קצת אחרת..

קבלו את חברתנו - זהבה ברט ישראלי

מתי והיכן נולדת? נולדתי בשנת תש"ח 1947, חצי שנה לפני קום המדינה, בקיבוץ דברת שבעמק יזרעאל, למרגלות הר תבור. קיבוץ דברת הוא קיבוץ חילוני, המשתייך לתנועת התק"מ.

ספרי על זיכרונות ילדות – הוריי, בוגרי הפלמ"ח, עלו ארצה לפני מלחמת העולם השנייה, והיו ממקימי הקיבוץ – חלוצים, ציוניים, אידיאליסטים, ששמרו על פתיחות לגבי המסורת, וחגגו את חגי ישראל באווירה חקלאית קיבוצית.

היינו חמישה ילדים במשפחה (דבר נדיר בקיבוץ חילוני) בית חם, תוסס, מלא תוכן ערכים ואהבה, מרכז לילדי השכונה ולמאומצים - קרובי משפחה, שבאו והלכו. הורי היו "בעלי תפקידים", אך אנחנו הילדים היינו תמיד מרכז עולמם. למרות ההלנה הנפרדת, וחברת הילדים, היה הבית מרכז חיינו, ולהוריי הייתה השפעה משמעותית ביותר בעיצובנו כבני אדם בוגרים. הייתה לנו גם משפחה גדולה ומשפיעה מחוץ לקיבוץ, אמי עלתה מפולין, בשנת 1932, עם כל בני-משפחתה: הורים, שמונה ילדים, וסבא וסבתא. הם התגוררו בנתניה, שהייתה אז מושבה יותר מאשר עיר. בילינו הרבה שבתות, חופשות וחגים בנתניה, עם הדודים והדודות "מלח הארץ" שהשפיעו עליי רבות. ילדותי הייתה מלאה עניין ושמחה, היינו "ילדי שמנת" מחזור שני, ופונקנו כהלכה למרות ה"צנע" והצמצום של אותן שנים. גדלנו עם המדינה.

זיכרון ילדות מיוחד: בהיותי כבת תשע, פרצה מלחמת סיני (מבצע קדש), אני זוכרת היטב את ההתרגשות שמסביב, איטום החלונות בבית הילדים והחשכתם. למרבה הפלא נותרתי עם תחושת ביטחון ורוגע, וכל-כך למה? משום שבמשך שלושה שבועות ישן בבית הילדים שלנו, על מיטה מתקפלת, אחד ההורים! במשך כל ילדותי, ישנו בנפרד מהורינו, ואני פחדתי בלילות... והנה שלושה שבועות מאושרים ובטוחים, יש מי שישן אתנו כל הלילה, עד הבוקר, ושומר עלינו. איזה אושר!

איך הגעת לסעד ומתי? את השרות הצבאי שלי עשיתי בבה"ד 1, שהיה אז בסידיקין, ליד פתח-תיקווה, שם פגשתי את עמוס ברט, בן קיבוץ סעד, שהיה קצין צעיר וחמוד, מדריך צוערים. עם סיום הצבא, היה ברור שמתחתנים... הייתי מסוקרנת מאד לגביי החיה המשונה "קיבוצניק-דתי", אך ההחלטה לעבור לסעד הייתה מלאה לבטים, חששתי לעזוב את משפחתי האוהבת וחששתי יותר לעבור לחיות בקיבוץ דתי. לא ידעתי כמעט כלום על הדת. גם לא הייתי בטוחה שאני רוצה להמשיך להיות קיבוצניקית... אבל האהבה ניצחה! הגעתי לסעד בסוף שנת 1967, הצטרפתי למשפחת ברט. היה לי הכבוד והזכות להצטרף למשפחה הנפלאה הזו שבראשה עמד יהודה ברט ז"ל, שדמותו הברוכה והמיוחדת השפיעה עלי רבות. נקלטתי במהירות, והקמנו משפחה גדולה משלנו.

במשך כל השנים שמרתי על קשר חם עם משפחתי וחבריי החילוניים. אחרי יותר מחמישים שנה, אני יכולה לומר שאני נהנית משני העולמות!

מה התחביבים שלך? היום אני פנסיונרית מאושרת (כשלא יורים עליי) שוחה יום יום, אוהבת לקרוא, ללמוד, לתפור, לבלות, אוהבת מוזיקה, ומתנדבת בכתיבת סיפורי חיים (של אחרים).

מה גורם לך נחת? המשפחה כמובן, הילדים והצאצאים - כולם.

מה המוטו שלך בחיים? אופטימיות.

למה את הכי מתגעגעת? אני מתגעגעת וחסרה מאד, את שני אחיי – אפרים ודדי ישראלי ז"ל, שהיו קצינים בשריון, ונפלו במלחמת יום הכיפורים. הם היו "יפי הבלורית והתואר", בחורים נפלאים, מוכשרים וכל כך מבטיחים... ההחמצה הגדולה שלי ושל משפחתי, אתגעגע אליהם עד יומי האחרון.

איך את רואה את סעד בעתיד ואותך בסעד? סעד עברה בעשור האחרון מהפך מבורך, שלמעשה הציל אותה! סעד של היום, היא המקום האידיאלי לחיות בו – מחד, עצמאות וחופש בחירה לתא המשפחתי וליחיד, ומאידך קהילה פורחת, תומכת שנוסכת ביטחון וחוסן. (הייתי שמחה אם היינו יכולים להיות ישוב מעורב של חילונים לצד דתיים) אך מה שחשוב הוא שסעד כישוב וכקהילה תתקיים, תצמח ותתחזק.

ריאיון: יורם קימלמן

יריד צדקה – חנוכה תש"ף

לקהילת סעד שלום וברכה!

כמיטב המסורת נקיים גם השנה את יריד הצדקה המסורתי בחנוכה.

היריד יתקיים ביום שלישי, כ"ו בכסלו, 24.12, נר שני, במתחם חדר האוכל.

השנה נתרום את הרווחים מהיריד ל"חסד אמת" – מפעל החסד המקסים של הנוער שלנו, לזכרו של אمتי יקותיאל ז"ל. אנו מזמינים אנשים מהקהילה, המעוניינים להעמיד דוכן מכירה ביריד, לפנות בהקדם למוריה לנדאו שמרכזת השנה את יריד הצדקה (0523934548).

שימו לב – כבכל שנה, גם השנה נעמיד דוכן של חפצי יד שניה, **לא יתקיים** איסוף מהבתים אלא תהיה **נקודת איסוף אחת** בלבד – במלתחה בכניסה לחדר האוכל, אליה תוכלו להביא את החפצים שברצונכם לתרום. (במקרים מיוחדים ניתן לתאם איסוף מהבית עם מדריכי החטיבה – משי- 050-2258088 ואיתי – 052-4477768). אנו מבקשים מאוד – לתרום רק חפצים הראויים למכירה!

ניתן להביא חפצים לנקודת האיסוף, **החל מתאריך י' כסלו, 8.12 ועד לתאריך כ"א בכסלו 19.12.**

נשמח לשיתוף הפעולה!

צוות החינוך,

תמר בר רעי 0523642487

ע'ית דניאל' 0509549781

כִּימֵי הַהֵם בְּלֵאן הַלֵּה..

שמה של "להקת סעד" הלך לפניו בתנועה הקיבוצית במשך כעשר שנים. שלוש תכניותיה – במלל, בצליל, בהומור ובחן - עסקו בנושאים שהיו אקטואליים באותה התקופה. אחד מהם היה העבודה השכירה, שלא תאמה לאחד מערכיה – עבודה עצמית.

בתחילת שנות החמישים, עם הצורך בקליטת העלייה ההמונית, קרא דוד בן גוריון לקיבוצים לוותר על העיקרון של עבודה עצמית – כדי לסייע בקליטת העולים. גם סעד נענתה לקריאתו (אחרי דיון סוער באסיפת החברים) והעסיקה עובדים מיישובי העולים הסמוכים בעבודות השדה. איש לא חלם אז על העסקת שכירים בתחומים נוספים הנהוגים כיום. מי שיער אז שחלומה ההזוי של יהודה ברט יתממש כעבור שנות דור בהצלחה רבה.

כרמלה קוט

הורה השכיר

שיר שנכתב ללהקת סעד בתחילת שנות ה-60

מילים: יהודה ברט, לחן: נחום הימן;

יש אולפן והכשרה
ומכון השתלמויות,
ובכלל בקיבוצנו
הם שולטים ברבבות.

יש במשק פה אצלנו
כל מיני בני אדם,
נח'ל, שח'ם, אוי לא עלינו
ושכירים מעל כולם.

לקבוצה פה במשקנו
מצטרפים רבים מאוד,
לתקופה, באים אלינו
לפעמים גם לתקופות.

מנהיגים יש המונים
חברים הרבה פחות,
השלטון כבר לשכיר פה
לשכיר ניתן כבוד.

הקיבוץ מחברינו
גם דורש גישה עיקבית,
לחנך פה את בנינו
רק לעבודה עצמית.

ועל כן אין שום תקדים
של שכיר כמזכיר פנים,
סבלנות - גם זה יגיע
מזכירות של רק שכירים.

בְּיַם זִמְנָה
 שָׁלֵא רֹצֵה לָמוֹת
 וְכִבֵּר צִיָּלָה
 וַיִּבֶשׂ אֶת הַפֶּל .
 בְּיַם שֶׁל תְּשִׁיר
 שֶׁל חֲשׁוֹן
 וְכֶסֶל .

צִמְחָה חֲבִיבָה
 מְנַסֶּה טוֹר
 מְטַטְחֵת עַצְמָתָהּ
 לְבִצּוֹשׁ מַדִּימָה
 שֶׁל חוֹרֶף
 וְלִפְדֵּי
 אֶת הַפֶּלֶץ .

הַרְגִּי